

— **Ц**е має бути кривавим.
Ноул сидів на стільці лицем до спинки. Попри дешевий коричневий пластиковий стілець та інше не надто респектабельне начиння кімнати, Ноул зумів виглядати круто та впевнено. Сем запитував себе, як це йому вдається.

Почувавшись ботаніком (ким він власне і був), Сем спробував підбгати свої довгі ноги під інший дешевий пластиковий стілець. Він не погоджувався з Ноулом:

— Горор це не завжди кров. Має бути ефект моторошності.

— Ефект моторошності, — повторив Ноул.

— Це технічний термін.

Ноул кивнув головою.

— Я, мабуть, задрімав, коли Грімлі говорив про це.

— Скоріш за все, ти витріщався на Дарлу Стюарт.

— Ти завжди все вірно підмічаєш.

— І в нас нічого не виходить.

Сем зітхнув і знову засовався на своєму стільці. Ноги йому звела судома, він хотів їсти. І був майже впевнений, що вони з Ноулом були єдиними в кімнаті, хто досі нічого не придумав.

Хоча Сем сидів спиною до решти присутніх, він міг розрізнити вісім приглушених розмов, що лунали в кімнаті з сірими стінами. У класі не було нічого, що могло б скрадати голоси: кілька розкладних столів, кілька пластикових стільців, переносна шафа, набита звуковим обладнанням, і проєкційний екран. Через відчинені двері позаду Ноула Сем міг бачити проєктну кімнату — відкритий простір для знімання сцен, зелений екран і кілька полиць, заставлених різним аудіо- та

відеообладнанням. Про що говорили однокласники Сема здебільшого було важко розібрати, оскільки розмови велися пошепки, настороженим бурмотінням, щоб ніхто не поцупив блискучу ідею. Однак іноді хтось хвилювався, і Сем міг розібрати слова: «серійний убивця», «зомбі», «вампір», «демон». Слова, які він почув, зняли напругу з його плечей. Якщо такими були ідеї інших команд, можливо, у нього з Ноулом все ще залишався шанс. Ідеї в них поки що не було, але принаймні у них не було «заїждженої» ідеї.

— Ти маєш визнати, що у неї прекрасні сідниці, — сказав Ноул.

Сем витягнув свої дев'яностосантиметрові ноги і втупився поглядом у власні величезні ступні. І ноги Сема, і його ступні суперечили нормальним пропорціям тіла при зрості метр вісімдесят шість. Згідно з таблицею, яку одного разу показав йому лікар, довжина його ніг мала б становити близько 88 сантиметрів. Вам би й на думку не спало, що зайві 2 сантиметри це забагато, але, вочевидь, цього було достатньо, щоб Сем став схожим на лелеку, чаплю або журавля (про всіх трьох він чув від різних недобрих дітей). І цих сантиметрів було достатньо, щоб зробити його схильним до показної демонстрації незграбності, яка не дала йому змоги конвертувати свій зріст у щось корисне, як, скажімо, це могло статися на баскетбольному майданчику. Наскільки Сем міг судити, ноги тільки заважали йому.

— Земля викликає Сема.

— Га?

— Схоже, ми відстаємо, чуваче.

Ноул вказав на кімнату за плечима Сема. Сем озирнувся. Чотирьох команд уже не було. Ще дві збиралися йти. І тільки дві інші команди досі розмовляли. Чудово.

Це справді чудово. Сем краще міркував у тиші. Він подивився на свій годинник. Класна кімната буде відчинена ще пів години. Вони мали ще тридцять хвилин, аби щось придумати.

— Ти міг би встати з цього стільця? — Ноул викинув уперед ногу і штовхнув стілець Сема. — Ти так вовтузишся, що нагадуєш мені мого небожа, коли тому потрібно відлити.

— Я не можу вмотитися зручно.

— Моє серце обливається кров'ю.

— І знову ти про кров.

Ноул усміхнувся.

— Уся справа в крові.

— Серйозно. Нам треба подумати.

— Гей!

Розслаблена поза Ноула куди й поділася. Він зиркнув на команди, що залишилися.

— Серйозно, чуваче, вставай зі стільця. Іди сюди.

Ноул з грацією, якій можна позаздрити, підвівся зі стільця і ступив кілька кроків до стіни позад себе. Ковзнувши вниз по стіні, він склав нормальної довжини ноги (ідеальні за пропорцією для свого зросту в метр вісімдесят шість сантиметрів) і прийняв медитативну позу. Він знову кивнув Сему, коли той ще вагався.

Тому Сем відмовився від занадто маленького стільця і ніяково опустив своє худе тіло на підлогу навпроти Ноула. Мусив визнати, що його ногам стало набагато зручніше.

Ноул нахилився вперед і тихо заговорив.

— Ти пам'ятаєш «Піцерію Фредді Фазбера»?

Дихання Ноула пахло лакрицею. Сем відхилився.

— Звичайно. А що?

Ноул понизив голос до шепоту, такого тихого, що Сем не міг розчути, що він каже. Все, що він почув, це «моторошний анімат».

Але цього було достатньо.

— О, ці!

Сем відчув, як у нього на руках повиступали сироти. Він був радий, що одягнув футболку з довгими рукавами, тож Ноул не побачить, як на нього вплинуло згадування про тих персонажів.

— Так, це були моторошні штуки.

— Думка про піцу наштовхнула мене на цю ідею, — сказав Ноул.

— Яку ідею?

Ноул знову розирнувся по класній кімнаті. Сем також. Залишалася ще одна команда. Це була та сама Дарла зі своїми прекрасними сідницями та її подруга Ембер, яка, щиро кажучи, була з них двох милішою. Вони схилилися головами і, здавалося, пошепки сперечалися, бо не могли дійти згоди, не звертаючи жодної уваги на Ноула та Сема.

— Моя ідея — написати історію жахів з головним героєм — нашим власним моторошним аніматроніком, — прошепотів Ноул Сему.

Сем, якого пронизало хвилювання лише від згадування про аніматронних персонажів Фредді Фазбера, був змушений визнати, що це чудова ідея.

— Мені подобається!

— Прекрасно.

Ноул простягнув кулак, і Сем стукнув по ньому своїм.

— То який персонаж може бути цікавим? — спитав Ноул.

— Ти мене питаєш?

— Ти ж розумник.

Сем не був розумником, але отримував хороші оцінки. Деякі люди, такі як Ноул, — трохи ледачкуваті — плутали ці речі.

Сем відкинувся назад і знову подивився на свої ноги. Цікавий аніматронний персонаж. Цікавий аніматронний персонаж. Цікавий аніматронік... Сем дивився на свої ноги. Лелека, чапля, журавель.

— А як щодо птаха? Ну звісно ж, не курча. Щось, що явно може налякати.

— Непогана ідея. Як щодо гусака?

— Гусака? — повторив Сем голосно. Він засміявся.

— Не смійся. Коли я був маленьким, на мене напав гусак. У мене й досі лишилися шрами.

— Серйозно?

Ноул підняв штанину потертих джинсів на лівій нозі та вказав на білий шрам нижче коліна:

— Він тебе вщипнув?

— Не зовсім. Він гнався за мною, поки я їхав на велосипеді. Я впав з велосипеда і розбив коліно.

Сем знову засміявся. Ноул опустив штанину.

— Вибач, — сказав Сем. — Я бачу, що ти травмований.

Ноул втупився невидючим поглядом у далечінь.

— Ти навіть не уявляєш наскільки. Напевно, мені потрібна терапія.

— Не думаю, що хочу знімати фільм жахів про гусака-аніматроніка, — сказав Сем.

— Маєш рацію. Потрібен ефект моторошності. Що ж за моторошний птах?

— Хлопці, ви лузери, бо останні, — крикнула Ембер з іншого кінця кімнати.

— Найкраще наостанок, — сказав Ноул, тримаючи руки над головою в переможному жесті.

Ембер засміялася.

— Ти ідіот.

Дарла нічого не сказала, і обидві дівчинки вийшли з кімнати, обговорюючи читання віршів на уроці англійської мови.

— Ти їй подобаєшся, — сказав Сем.

— Вона думає, що я ідіот.

— Значить, ти їй подобаєшся і вона тебе знає.

Ноул штурхнув ногою ногу Сема. Сем повернувся до завдання.

— О, я придумав! — Він сів і почав урочистим і зловісним тоном: — Однієї похмурої ночі опівночі...

— Що?

— Ой, та годі тобі. Не такий ти вже й ідіот.

— Не виключено.

— «Крук*», — підказав Сем.

— Га? Ой, стривай. Я знаю. Це вірш моторошного чувака. По. Ох. «Крук».

— Ага. Тільки ні, не зовсім. Крук, зрозуміло, це кліше. Ворон теж. Я думаю про чорного дрозда. Значення те саме, але чорні дрозди трохи менші за розміром. Це співочі птахи, і насправді в нашій місцевості їх більше, ніж круків чи воронів.

* Вірш Едгара Аллана По Quoth the Raven. — Тут і далі — прим. пер.

— Звідки ти все це знаєш?

— Я розумник, пам'ятаєш?

— Ні. Забув, бо я ідіот.

Вони обидва засміялися.

— Добре. Отже, у нас вийшов моторошний чорний дрізд, — сказав Ноул.

— Що тепер?

— На тебе колись один із них пильно дивився? — запитав Сем. — І я маю на увазі справді пильно.

— Днями на подвір'ї був один. Я думав про те, щоб пропустити урок психології, та цей птах продовжував витріщатися на мене, і я відчув таку провину, що пішов на урок.

Сем клацнув пальцями.

— Це безглуздо, але мені здається, що ти на щось натрапив.

— Що?

— Провина.

— Ідіот досі тут, пам'ятаєш? Маєш пояснити.

— Наш аніматронік «Чорний дрізд», — Сем жестом показав уявні лапки, — змусить кожного зізнатися у темних секретах, а потім, коли людина це зробить, він покарає її за гріхи. Він ніколи не зніме тебе з гачка, ніколи не дозволить тобі перепочити. Ми можемо змусити «Чорного дрозда» зацькувати якогось бідолаха до смерті.

— А кров буде? — запитав Ноул.

— Ти — упир. — Сем пожував нижню губу. — Насправді трохи крові — не така вже й погана ідея.

— Хіба як нас вколоти, то в нас не закривить?*

* «If you prick us, do we not bleed?» — репліка з комедії Вільяма Шекспіра «Венеціанський купець».